

Fattigdom, skønt han gjorde alt for at skjule den; og mere end een Gang vilde han være gaaet i Seng med tom Mave, dersom ikke Madam Olufsen paa hensynsfuld Maade havde budt ham ind for at „smage paa“ en ny Ost eller „sige hende sin Mening“ om en friskkogt Skinke.

Noget rigtigt Indblik i hans Forhold lykkedes det dem alligevel ikke at faa. Saa livlig og snakksom han til Tider kunde være — om sig selv og sine Forhaabninger talte han aldrig eller dog kun i Spøg, idet han, naar de spurgte ham, gerne svarede, at han „studerede til Minister“. Ligeledes bevarede han en haardnakket Tavshed angaaende alt, hvad der vedrørte hans Hjem og Forholdet til hans Familie, skønt særlig Madam Olufsen aldrig blev træt af at udfrutte ham derom. Han havde foresat sig at ville betragte alt det Forbigangne som noget glemt, noget dødt, der end ikke som Minde skulde faa Lov at spøge i hans Tilværelse. Han havde bestræbt sig for grundigt at udlufte sit Indre, at udslette hver bitter og ydmygende Erindring af sin Sjæl, at den kunde blive som en ubeskreven Marmortavle for Lykkens og Sejrens funklende Guldskrift. Derfor fandtes der hverken paa hans Bord eller paa hans Væg saa meget som et Portræt, der kunde minde ham — eller fortælle andre — om det Hjem, han havde forladt, og som han ikke vilde gense, før han kunde komme som den, der krævede til Regnskab og holdt Dom. Dersom han pludselig var død, vilde man ikke i hans hemmeligste Gemme have fundet saa meget som et opbevaret Brev, ikke en Optegnelse, der kunde fortælle om, hvem han var, og hvorfra han stammede. Om det saa var sit Navn, saa havde han forandret det for saa vidt muligt at undgaa enhver